

NADBISKUPOVA BOŽIĆNA PORUKA

(Zagreb, 1999.)

Za Božić, početkom Velikog jubileja, obraćam vam se riječima kojima je anđeo navijestio pastirima Isusovo rođenje: »Javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin« (*Lk 2,10-11*).

Veliki jubilej godine 2000., koji počinje na ovogodišnju svetkovinu Božića, usmjeruje naš pogled na otajstvo rođenja Isusa Krista. To je događaj koji nas ispunja radošću i mirom. To je događaj koji nadilazi vrijeme i prostor.

Anđeli su pjevali: »Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!« (*Lk 2,14*). Slava Bogu i mir ljudima – to je poruka Božića. Slava Božja, koja se objavljuje kao Božje spasiteljsko nastojanje u odnosu prema čovjeku, ispunja radošću ljudsko srce. Pomirenje i mir kojima nas dariva Krist Gospodin uspostavljaju harmoniju između čovjeka i Boga, čovjeka i čovjeka te čovjeka i svijeta. Stoga su radost i mir najizvrsniji plodovi Utjelovljenja i Otkupljenja. Kristova radost i mir darovi su novih vremena. Oni označuju Jubilej.

Sveti Otac kaže da je Jubilej uvijek vrijeme posebne milosti. Jubilej ima radosno obilježje. Stoga Papa naglašava u Apostolskom pismu o pripremi Jubileja: »Jubilej godine 2000. želi biti jedna velika molitva hvale i zahvale, iznad svega za dar Utjelovljenja Sina Božjega i

Otkupljenja što ga je On izveo. U jubilarnoj će godini kršćani, obnovljenim zanosom vjere, stati pred ljubav Oca, koji je dao svoga Sina, 'da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni' /Iv 3,16/ « (*Tertio millennio adveniente*, 32).

Ivan Pavao II. želi da Svetu godinu 2000. živimo u zahvaljivanju za dar Utjelovljenja i Otkupljenja, da obnovimo svoju vjeru, nadu i ljubav te da s odgovornošću za čovjeka i svijet ojačamo novim zanosom kršćansko svjedočenje i zalaganje, jer kraj ovoga tisućljeća i početak novoga ovisi, u određenom smislu o nama, o onome što dan za danom činimo.

Nadasve, Sveti Otac želi da kršćani godinu 2000. žive u »obnovljenom razmatranju Kristova otajstva«. To 'razmatranje' nije jednostavno promatranje. Ono je poniranje. Ono je promatranje s ljubavlju. Ono znači zadržati svoj pogled na Kristu, da bi se shvatilo Istinu koja je Krist i da bi se prepustilo toj Istini. To jednostavno znači otvoriti svoje srce osjećajima divljenja i radosti te, na neki način, doći do srca Istine koju razmatramo.

Papa govori o razmatranju 'otajstva' koje je Krist. U riječi 'otajstvo' sadržano je nešto što se otkriva, ali što istodobno ostaje sakriveno. Nalazimo se, naime, nasuprot stvarnosti koja je Krist, koju mi poznajemo jer je objavljena, ali koju ne možemo sasvim doseći. Ona sadrži neko posebno osobno bogatstvo koje je tu za čovjeka, ali koje čovjeka istodobno nadilazi i uzdiže prema Bogu.

Ivan Pavao II. predlaže 'obnovljeno' razmatranje. Ne radi se o jednostavnom ponavljanju promatranja, nego o usmjerenju pogleda na Krista. To usmjerenje pogleda je plod one temeljne novosti koja nastaje u

čovjeku kada stoji pred Isusom Kristom. Kad smo u tom stavu, nalazimo se u novosti koja se ne iscrpljuje, koja ne prolazi, koja uvijek otkriva nešto neočekivano i iznenađujuće.

Put koji vodi k jubileju srca i unutarnjem miru jest obraćenje. To je put Evanđelja. Slavlje Jubileja koje ima kao cilj darove radosti i mira usmjeruje nas na put obraćenja da bismo primili dar Božjeg milosrđa. Crkva »neće moći prijeći prag novog tisućljeća a da ne potiče svoje sinove da se u pokori čiste« (*Tertio millennio adveniente*, 33). To je poziv Svetog Oca svemu Božjem narodu da uđe u treće tisućljeće s očišćenim i obnovljenim srcem. »Sav jubilejski hod... ima kao polazište i kao cilj slavljenje sakramenta pokore i sakramenta euharistije, dakle vazmenog otajstva Krista, koji je naš mir i naše pomirenje« (*Apostolska penitencijarija, Upute za dobivanje jubilarnog oprosta*, 29. studenoga 1998.).

U buli najave Velikog jubileja godine 2000. Ivan Pavao II. nabraja šest znakova koji prate jubilarno slavlje. Prva tri znaka tradicionalno pripadaju slavljenju Jubileja, a to su: hodočašće, sveta vrata i oprost, dok se druga tri znaka mogu definirati kao 'znakovi milosrđa', a ti su: čišćenje spomena, djela ljubavi i spomen mučenika.

Papa nas poziva na čišćenje spomena. Što znači i što nosi taj jubilarni znak? Čišćenje spomena znači gledati na kršćansku prošlost da bi se bolje uočilo bogatstvo kršćanske tradicije, kako bi se jasnije shvatilo vlastitu odgovornost prema njoj, ali i da bi se razabralo negativne

učinke protusvjedočanstva pojedinih kršćana. Crkva, crpeći svoju snagu iz Krista Uskrsloga koji živi u njoj i po Duhu Svetomu koji je oživljuje, sposobna je obnoviti mentalitet, učvrstiti duhovnost i osnažiti prisutnost kršćana u današnjem svijetu. I mi ćemo se, braćo i sestre u vjeri, odazvati pozivu Svetog Oca koji kao Petrov nasljednik traži i zahtijeva »da se Crkva u ovoj Svetoj godini milosrđa, ojačana svetošću koju prima od svoga Gospodina, pokloni pred Bogom i zatraži oprost za prošle i sadašnje propuste svojih sinova« (*Incarnationis mysterium*, 11). Kao Crkva u Hrvatskoj, mi prepoznamo i propuste »koje su počinili oni koji su nosili ili nose kršćansko ime« (*Isto*, 11).

Hod čišćenja spomena traži solidan ispit savjesti koji zahtijeva i od kršćanskih zajednica da dožive svojevrsno 'pastoralno obraćenje' kako bi prešle od pastorala koji samo čuva u misionarski pastoral nove evangelizacije.

Usko povezan s čišćenjem spomena je jubilarni znak spomena mučenika. Mučeništvo je najstariji znak Crkve koji je uvijek aktualan. Svjedočanstvo mučenika ne smijemo zaboraviti. Oni su navijestili Evanđelje žrtvujući svoj život iz ljubavi. Stoljeće koje je na izmaku imalo je brojne mučenike posebno zbog nacizma, komunizma te rasnih i plemenskih borbi. Izvrsni znak za naš jubilejski hod u Svetoj godini je naš mučenik blaženi Alojzije Stepinac. Sveti Otac nam je rekao: »U njegovu proglašenju blaženim prepoznamo pobjedu Kristova Evanđelja nad totalitarnim ideologijama; pobjedu Božjih prava i savjesti nad nasiljem i ugnjetavanjem; pobjedu praštanja i pomirbe nad mržnjom i osvetom. Blaženi Alojzije Stepinac na taj način predstavlja Hrvatsku

koja želi oprostiti i pomiriti se, očistivši sjećanje od mržnje i pobjeđujući zlo dobrom« (*Bit ćete mi svjedoci*, 55).

Otajstvo Utjelovljenja u jednostavnosti Božića očituje Božji ulazak u ljudsku povijest i izaziva usklik veselja koji proizlazi iz razdraganog ljudskog srca zbog mogućnosti divnog susreta ljubavi. Anđeli javljaju radost i mir svemu narodu. Stoga su i moje božićne čestitke upravljene svima da bi u Svetoj godini, koju na Božić započinjemo, mogli živjeti Kristove darove: radost i mir.

Na prvom mjestu moje misli idu k djeci: ona su prikladna za evanđeosku radost. Djetetov pogled ulijeva blagost. U svojoj jednostavnosti djeca su znak Božje veličine. Ne možemo, a da ne mislimo: na djecu koja su ostala bez jednog ili oba roditelja u Domovinskom ratu, na djecu koju su otac ili majka napustili, na djecu koja su zlostavljana i izrabljivana, na nezaštićenu djecu kojoj je život nasilno prekinut prije rođenja. Potrebno je u Svetoj godini dignuti glas za tu djecu da im se ne oduzima život i radost te da im se ne ponižava dostojanstvo.

U svojim mislima želim obuhvatiti naše obitelji. Njih pozdravljam i želim da im Sveta godina bude prigoda za obnovu velikodušne i plodne ljubavi te međusobnog opraštanja. Navještaj Evanđelja je i za one prilike gdje je ljubav 'slomljena'. Shvaćajući teško iskustvo koje prolaze, pozivam te muževe i žene da uprave pogled na Križ da bi spoznali značenje, snagu i istinu ljubavi koja ostaje čvrsta i postojana i u napuštenosti.

S osobitom pastirskom ljubavlju mislim na našu mladež. Njima želim da se prepuste Kristovoj radosti i ljubavi te da povjeruju Njemu koji je jedini Put, Istina i Život.

Mislim na sve starije osobe. Posebno na one koje osjećaju samoću i napuštenost. Neka božićno Dijete pokrene srca dobrih ljudi koji će u Svetoj godini s njima dijeliti radost i blizinu.

Mislim i na bolesnike, na sve koji trpe, a osobito na one koji idu prema kraju ovozemnog života. Neka za njih radost Evanđelja bude istinska utjeha.

Ne mogu zaboraviti ni svijet rada. S njima se solidarizirao Sin Božji koji je živio radosti i napore ljudskoga rada. Pozivam sve, a osobito odgovorne, da porade na tome te u 2000. godini svi radnici dobiju redovitu i zasluženu nagradu za rad. Neka jubilara godina probudi odgovornost i solidarnost prema svima koji traže posao, a osobito prema mladima.

Moje misli idu i k muževima i ženama koji su u zatvorima. Neka obraćenje što ga je Isus donio bude za svakoga od njih mir, pravda i sloboda.

Dok na blagdan Božića započinjemo Veliki jubilej godine 2000., upravljam svoje molitve Bogu da Kristovim darovima pomirenja i praštanja obdari sve nas i sav hrvatski narod. Molim za istinski napredak nutarnjeg pomirenja u našem hrvatskom društvu.

Sveta godina 2000., posljednja je godina ovoga stoljeća i tisućljeća. Ona u našem vjerničkom nastojanju nije u prvom redu zaključak, već prijelaz ili ulazak u novi milenij. Veliki jubilej započinje na Božić 1999., a završava na Bogojavljenje 2001. godine. On znakovito povezuje dva

tisućljeća i poziva vjernike da prošire vidike vjere prema novim horizontima koji čekaju navještaj Božjeg kraljevstva.

Neka nas u godini Velikog jubileja prati Blažena Djevica Marija, Majka Božja da bi i mi s pastirima, koji su se odazvali radosnom pozivu anđela, našli u Betlehemu Mariju, Josipa i novorođenče gdje leži u jaslama.